Silenci

Diuen que qui calla, atorga. Una afirmació com aquesta si es generalitza és falsa. Perquè hi ha silencis molt diferents. A vegades sí que callem perquè estem plenament d'acord amb l'interlocutor. Però moltes altres vegades encara que estiguem en desacord, també callem perquè sabem que l'interlocutor és un tibat que ni tan sols escolta o perquè preveiem que si ens manifestéssim ocasionaríem més irritacions que solucions.

Així ho recomana la cèlebre norma de bona convivència en les relacions familiars eclesials i socials: 'Veure-ho tot, dissimular moltes coses i corregir-ne poques'. En la vida ordinària, per tant, el silenci té variades significacions. Però sobretot en les circumstàncies greus, quan els esdeveniments adversos se'ns imposen inexorablement és quan els silencis es fan més eloqüents.

(Per no encallar-me a casa, penso un cop més en la duresa de cor dels que contemplen impassibles la desesperança dels nàufrags del Mediterrani) No hi ha paraules que hi valguin. Només el silenci expressa la pregona impotència. En aquestes circumstàncies el Transcendent encamina 'cap a una infinita confiança' (Charles de Foucauld). Però fora d'aquest altíssim recurs, el silenci esdevé la cara visible d'un incommensurable dolor.

BLAI BLANQUER és rector de la parròquia de Sant Pere d'Octavià

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/133518.html

Copyright 2024 Cugat.cat